

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 866/50a, Brno, zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Plzeňská teplárenská, a.s., se sídlem Doubravecká 2760/1, Plzeň, zastoupená JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Zbrojnická 229/1, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2017, čj. 107128/2017/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 4. 2021, čj. 30 A 45/2018-291,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabývá stavebním povolením pro stavbu (komplexu objektů) spalovny odpadů. Stavební povolení i územní rozhodnutí pro tuto stavbu již byla opakovaně předmětem přezkumu u krajského i kasačního soudu (odvolací rozhodnutí v případě stavebního i územního řízení zrušil příslušný krajský soud již třikrát a v obou řízeních tak byla vydána čtyři odvolací rozhodnutí). V případě územního rozhodnutí krajský soud svým v pořadí čtvrtým rozsudkem žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud pak zamítl i kasační stížnost proti tomu rozsudku. Jde-li však o stavební povolení, zde sice naposledy kasační soud většinu uplatněných kasačních námitek nevyhověl, nicméně pro

vady v procesním postupu krajského soudu a nedostatky v jeho odůvodnění nezbylo, než tento (v pořadí čtvrtý) rozsudek zrušit. Zbývající sporná otázka, kterou se v nynějším kasačním řízení (v návaznosti na v pořadí pátý rozsudek krajského soudu) tento soud zabývá, se týká toho, v jakém znění zde měl být použit § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), resp. zda je třeba označit stavební povolení za nezákonné, pokud v době jeho vydání neexistovalo s ohledem na procesní okolnosti dané věci pravomocné územní rozhodnutí pro spornou stavbu.

I. Vymezení věci

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil část výroku II. a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. OV-Asch/25533/2012, čj. OV-Asc/1763/2013, kterým tento správní orgán I. stupně povolil osobě zúčastněné na řízení stavbu „*Závod na energetické využití komunálního odpadu Chotíkov*“. Žalovaný konkrétně vypustil některé podmínky pro provedení stavby bez náhrady a některé nahradil podmínkami jinými (konkrétně týkajícími se ochrany lesa, zabezpečení pozemků před sesuvy půdy, padání kamenů, stromů, přesahu větví a kořenů a zastínění z pozemků určených k plnění funkcí lesů, přičemž veškeré stavby ležící v ochranném pásmu lesa musí být umístěny dle předloženého projektu). Současně do výroku doplnil, že při provádění stavby musí být dodrženy podmínky plynoucí ze stanoviska Ministerstva dopravy, odboru civilního letectví, ze dne 9. 2. 2017.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni. Namítal, že stavební povolení nebylo možné vydat v situaci, kdy neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí a závazné stanovisko dle § 15 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný se nezabýval požadavkem žalobce na přezkum závazného stanoviska Ministerstva obrany. Vydané potvrzující závazné stanovisko je nepřezkoumatelné, navíc je nevydal příslušný správní orgán (ministr obrany). Žalovaný dále nezajistil přezkum závazného stanoviska Městského úřadu Nýřany ze dne 25. 9. 2012 k zásahu do krajinného rázu, ač jej k tomu krajský soud v předchozím řízení zavázal. Žalobce namítal rovněž nezákonnost ověřujícího závazného stanoviska EIA a stanoviska Ministerstva životního prostředí přezkoumávajícího toto ověřující závazné stanovisko a také nezákonnost tzv. verifikačního závazného stanoviska EIA a rovněž stanoviska Ministerstva životního prostředí přezkoumávajícího toto verifikační závazné stanovisko. Daná (závazná) stanoviska totiž nereagovala na žalobcovy námitky proti procesu EIA. Vedle toho namítl, že závazné stanovisko EIA ze dne 21. 1. 2016 obsahovalo méně podmínek než původní stanovisko EIA ze dne 17. 2. 2012, aniž by to bylo přesvědčivě odůvodněno. Žalobce vznesl také věcné námitky proti obsahu závazného stanoviska EIA.

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, čj. 30 A 45/2018-173, žalobu zamítl. Dospěl předně k závěru, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí existovalo závazné územní rozhodnutí, které pouze v důsledku opakovaného zrušení odvolacích rozhodnutí nenabývalo právní moci. Územní rozhodnutí nicméně nebylo zrušeno a § 94 odst. 5 stavebního zákona tak v dané věci nebyl aplikován. Jelikož stavební povolení vydal obecný stavební úřad, nebyl důvod pro vyžádání závazného stanoviska dle § 15 odst. 2 stavebního zákona. Důvodnými neshledal ani námitky týkající se závazného stanoviska Ministerstva obrany. Žalovaný se také dostatečně vypořádal s námitkami ohledně zásahu do krajinného

pokračování

rázu. Konstatoval, že „úkon“ Městského úřadu Nýřany ze dne 25. 9. 2012 není závazným stanoviskem, ale vyjádřením dotčeného orgánu. Pokud žalovaný nezajistil přezkum daného vyjádření dle § 149 odst. 4 správního řádu, neporušil závazný právní názor obsažený v předchozím zrušovacím rozsudku krajského soudu. Nynější závěry o povaze daného úkonu postup žalovaného vysvětlují.

[5] V návaznosti na kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 12. 2020, čj. 8 As 193/2018-102, naposledy uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal předně procesní pochybení spočívající v tom, že krajský soud žalobci neumožnil vyjádřit se ke stanovisku osoby zúčastněné na řízení. Vedle toho se nicméně Nejvyšší správní soud vyjádřil i k dalším sporným otázkám. Jako nepřezkoumatelné vyhodnotil posouzení žalobní námitky poukazující na neexistenci (pravomocného) územního rozhodnutí pro danou stavbu a s tím spojené argumentace, podle které v takové situaci nebylo možné vydat žalobou napadené rozhodnutí o povolení stavby. Jako nedůvodnou pak vyhodnotil kasační námitku vztahující se k nedostatečnému vypořádání žalobní námitky týkající se závazného stanoviska Ministerstva obrany. Neztotožnil se ani s kasační námitkou týkající se povahy stanoviska k zásahu do krajinného rázu a zákonnosti postupu žalovaného při jeho přezkumu, ani s námitkami směřujícími proti závaznému stanovisku EIA, resp. ověřovacímu a verifikačnímu závaznému stanovisku, a jejich přezkumu.

[6] Krajský soud po vrácení ve věci rozhodl rozsudkem uvedeným v záhlaví a žalobu opět zamítl. Zabýval se již pouze žalobní námitkou týkající se (ne)existence pravomocného územního rozhodnutí v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí o povolení stavby. Dospěl k závěru, že v době vydání rozhodnutí žalovaného (ve věci stavebního povolení) neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí, neboť se územní řízení v důsledku zrušujícího rozhodnutí soudu vrátilo do stavu probíhajícího odvolacího řízení a obnovily se tak účinky podaného odvolání. Existovalo pouze nepravomocné (prvostupňové) územní rozhodnutí, které nemělo žádné právní účinky. Tím však žalobní námitku nepovažoval za vyčerpanou. Poukázal na to, že pravomocné (odvolací) územní rozhodnutí bylo zrušeno vzhledem k právní moci rozsudku ke dni 3. 9. 2014. V tu dobu však již více než rok existovalo pravomocné stavební povolení (právní moci nabylo dne 1. 7. 2013). Ke dni 3. 9. 2014 byla účinná úprava § 94 odst. 5 stavebního zákona, podle které se územní rozhodnutí již nevydává, pokud došlo ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby. Novelizace obsažená v zákoně č. 39/2015 Sb., která zúžila okruh případů, kdy se nevyžaduje vydání dalšího územního rozhodnutí, nabyla účinnosti až dne 1. 4. 2015. Nebyl proto důvod podle této novely postupovat a územní řízení tak mělo být zastaveno. I kdyby však bylo na místě podle tohoto zákona (zmíněné novely) postupovat, byla naplněna hypotéza jeho čl. VI. bodu 5. Pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak nebylo v poměrech projednávané věci nutné pravomocné územní rozhodnutí. Skutečnost, že v době vydání napadeného stavebního povolení pravomocné územní rozhodnutí neexistovalo, nezpůsobuje nezákonnost tohoto stavebního povolení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podrobně shrnul předchozí průběh souvisejících správních i soudních řízení a předně

upozornil na to, že krajský soud žalobu zamítl z odlišných důvodů od jeho předchozího (zrušeného) rozsudku. Namítl dále, že krajský soud postupoval v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť se opět zaměřil čistě jen na obecný výklad § 94 odst. 5 stavebního zákona, aniž by přihlédl ke všem „*právním a reálným*“ okolnostem případu včetně jádra bodu č. 1 žaloby, podle kterého v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí. Krajský soud se nezabýval širšími souvislostmi dlouholetého případu v konkrétní situaci a v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel dále shrnul časové souvislosti věci a upozornil na to, že druhostupňová územní i stavební rozhodnutí krajský soud třikrát zrušil a žalovaný ve třech případech vydal stavební povolení, aniž by existovalo pravomocné územní rozhodnutí. Napadený rozsudek, stejně jako tři rozsudky předchozí (týkající se stavebního povolení) navíc v tomto směru překvapivě popírají závěry učiněné krajským soudem v dřívějším rozsudku ze dne 31. 12. 2015, čj. 30 A 131/2015-130, vztahujícím se k umístění téže stavby. Ten hodnotil jako převážně důvodné námitky stěžovatele týkající se dané otázky a poukazoval na nutnost restriktivního výkladu novely stavebního zákona (žalovaný měl podle odkazovaného rozsudku rozhodovat o vydání nového odvolacího územního rozhodnutí podle skutkového právního stavu po novele stavebního zákona).

[8] Závěr krajského soudu, podle kterého nebyl žalovaný povinen územní rozhodnutí vydávat, nepovažuje stěžovatel za správný. Znění § 94 odst. 5 stavebního zákona, účinné do 31. 3. 2015, na věc nedopadá, protože se týká jen situace, kdy je zrušeno odvolací i prvostupňové územní rozhodnutí. Žalovaný (druhý) územní rozhodnutí vydal až po uvedeném datu, kdy již platilo „nové“ znění zákona (s ohledem na dobu trvání předání spisové dokumentace bylo již samotné oznámení o pokračování územního řízení vydáno po tomto datu). Krajský soud navíc nepřihlédl k okolnostem při vydání (později zrušeného) územního rozhodnutí ze dne 23. 7. 2015, resp. nepřihlédl k reálnému stavu, kdy tři pravomocná územní rozhodnutí byla vydávána a svými novými podmínkami měla věcný a právní vliv na umísťovanou stavbu spalovny. Žalovanému navíc již byl znám spor Evropské komise s ČR, v jehož důsledku byl zákon novelizován. Krajský soud k tomuto sporu nepřihlédl. Cílem novely bylo odstranění neblahého stavu, kdy se po zrušení územního rozhodnutí soudem již nové nevydávalo (k tomu stěžovatel odkázal na rozsudky NSS ze dne 23. 2. 2018, čj. 1 As 296/2017-56, ze dne 6. 5. 2016, čj. 10 As 250/2015-92, a ze dne 19. 8. 2016, čj. 4 As 56/2016-53). Z těchto rozsudků, jejichž rozsáhlé pasáže citoval, podle stěžovatele rovněž plyne, že územní rozhodnutí ze dne 23. 7. 2015 bylo vydáno v souladu s § 94 odst. 5 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 4. 2015. Proto nelze na toto a další později vydaná územní rozhodnutí nahlížet jako krajský soud, tedy tak, jako by neměla být vydána. Bylo by absurdní, pokud by výsledek činnosti dotčené veřejnosti byl považován za irelevantní. Pokud by platil názor plynoucí z napadaného rozsudku, znamenalo by to nemožnost veřejnosti domáhat se nápravy pochybení týkajících se posuzování vlivů záměru na životní prostředí, neboť v souladu s ustálenou judikaturou by zde nebylo možné vady namítat v žalobě proti stavebnímu povolení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Osoba zúčastněná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Stěžovatel opomněl přechodné ustanovení v čl. VI bodu 5 novely (zákon č. 39/2015 Sb.). To bylo do zákona dáno z důvodu, že by jinak bylo možné vykládat změnu zákona

pokračování

retroaktivně. Pokud někdo před účinností novely nabytí hmotné právo (právo, aby nebylo nutné znovu vydávat územní rozhodnutí), neměl by jej změnou právní úpravy pozbýt. Neměla by mu tak vzniknout dodatečně povinnost, aby k jeho záměru muselo být znovu vydáno územní rozhodnutí. Nejedná se o procesní právo, a proto nejsou odkazy na rozsudky sp. zn. 10 As 250/2015 a sp. zn. 1 As 296/2017 přílehlivé. Územní rozhodnutí bylo soudem zrušeno dne 3. 9. 2014, tj. poté, co bylo dne 26. 6. 2013 vydáno stavební povolení a předtím než dne 1. 4. 2015 nabytí účinnosti zákon č. 39/2015 Sb. Osoba zúčastněná je nadále přesvědčena, že územním rozhodnutím a stavebním povolením se míní rozhodnutí, které nabylo právní moci a lze na jeho základě vykonávat určitá práva. Zrušené územní rozhodnutí je takové, které pozbylo právní moci. Je nerozhodné, zda bylo zrušeno jen rozhodnutí odvolací nebo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Za územní rozhodnutí nelze považovat (jak se snaží účelově naznačovat stěžovatel) jakýsi mezistupeň, kdy bylo zrušeno odvolací rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zůstalo zachováno. Žalovaný měl proto řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí zastavit, protože již nebylo třeba. Pokud opakovaně vydával odvolací rozhodnutí, nemá tato skutečnost na vydání stavebního povolení vliv. Podle § 94 odst. 5 ve znění účinném do 31. 3. 2015 proto nebylo nutné opakovaně vydávat územní rozhodnutí, neboť stavební povolení bylo vydáno a nabylo právní moci před zrušením územního rozhodnutí. Namítaná neexistence územního rozhodnutí proto není vadou. Závěry krajského soudu ani nejsou v rozporu s účelem novely č. 39/2015 Sb. Změnou zákona sice byla přijata pravidla stanovená EU, avšak tím způsobem, aby co nejméně zasahovala do již zahájených stavebních řízení. V případě teoretické nutnosti zachovat v této věci postup „*územní rozhodnutí předchází stavebnímu povolení*“ by zrušení rozhodnutí žalovaného bylo přepjatým formalismem. V mezidobí bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí. Stěžovatel jej napadl žalobou, kterou krajský soud zamítl a následně stěžovatelovu kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud. Pokud by bylo nyní rozhodnutí žalovaného zrušeno, ten by jen přistoupil k vydání nového stavebního povolení, které by bylo fakticky totožné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Předtím, než se Nejvyšší správní soud mohl zabývat důvodností kasační stížnosti, musel posoudit její přípustnost. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Hlavní účel zákazu opakované kasační stížnosti je zamezit tomu, aby se kasační soud znovu zabýval věcí, u které již jednou svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se krajský soud tímto právním názorem řídil. Aby mohla být opakovaná kasační stížnost přípustná, musí námitky v ní vznesené mířit na ty závěry krajského soudu, k nimž se v předchozím řízení nemohl závazně vyjádřit ani Nejvyšší správní soud (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Typicky se bude jednat o situaci, kdy se Nejvyšší správní soud v prvním rozhodnutí nemohl určitou otázkou věcně zabývat, neboť napadený rozsudek zrušil kvůli procesnímu pochybení, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, případně pro nepřezkoumatelnost.

[12] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek krajského soudu z důvodu procesní vady, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a z důvodu

nepřezkoumatelného vypořádání žalobní námitky poukazující na to, že v době vydání stavebního povolení neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nyní kasační stížností reaguje na vypořádání dané žalobní argumentace a zpochybňuje závěry učiněné krajským soudem (resp. jejich přezkoumatelnost), jde o kasační námitku přípustnou.

[13] V tomto směru soud předesílá (jako již ostatně učinil v předchozím rozsudku v této věci), že si je velmi dobře vědom povahy sporné stavby, celkové délky řízení (před správními orgány i správními soudy) a jeho složitosti umocněné změnou právní úpravy. Přesto je třeba zdůraznit, že z hlediska přezkumu nyní napadeného rozsudku není možné se ztotožnit s náhledem osoby zúčastněné na řízení poukazující na formální (formalistický) význam případného zrušení rozsudku krajského soudu (podle osoby zúčastněné územní rozhodnutí v soudním přezkumu obstálo, a tedy by žalovaný fakticky vydal totožné stavební povolení). Hledisko, které kasační soud nejen v tomto řízení uplatňuje, spočívá v posouzení zákonnosti napadeného rozsudku. V tomto směru proto nemůže být určující další hypotetický postup správních orgánů, stejně tak jako nemůže být rozhodné, zda stavba již případně existuje či je dokonce fakticky provozována. Na druhou stranu je však zřejmé, že kasačnímu soudu v tomto řízení již jakkoliv nepřísluší zabývat se otázkami, které byly v předchozích řízeních zodpovězeny či snad komplexně řešit situaci, která ohledně sporné stavby nastala. V nynějším řízení je naopak úkolem soudu nejen respektovat svoji kasační roli, ale především napadený rozsudek přezkoumat pouze v rámci vymezeném námitkami stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jak již bylo shora nastíněno, podstata sporu se v dané věci odvíjí od otázky, zda a v jakém znění zde měl být aplikován § 94 odst. 5 stavebního zákona. Ve znění účinném do 31. 3. 2015 dané ustanovení vycházelo z toho, že *dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává*. S účinností od 1. 4. 2015 (ve znění novely provedené zákonem č. 39/2015 Sb.) znělo tak, že *dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává; to neplatí, bylo-li zrušeno územní rozhodnutí pro záměr, pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí*. Jak k tomu plyne z přechodného ustanovení v čl. VI odst. 5 zákona č. 39/2015 Sb. *u záměrů, pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se územní rozhodnutí znovu nevydává, pokud bylo územní rozhodnutí zrušeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona* (zvýraznění v obou citacích doplnil NSS). Pro úplnost lze k výše uvedenému dodat, že v nyní posuzované věci není mezi účastníky sporu, že se jedná o stavbu (záměr), pro kterou bylo vydáno stanovisko EIA.

[17] Otázka, která s ohledem na předchozí kasační přezkum zůstala v dané věci sporná, se týká posouzení toho, zda nezákonnost rozhodnutí žalovaného (stavebního povolení)

pokračování

způsobuje, pokud v době jeho vydání v dané věci neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí pro danou stavbu. Krajský soud v tomto směru dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že chybějící pravomocné územní rozhodnutí nepředstavuje v poměrech projednávané věci důvod, který by nutně měl vést ke zrušení napadeného rozhodnutí (stavebního povolení) pro nezákonnost. S tímto závěrem stěžovatel nesouhlasí a brojí proti němu shora reprodukovanou kasační argumentací.

[18] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda krajský soud posoudil žalobní bod týkající se shora uvedené otázky přezkoumatelným způsobem. Stěžovatel totiž předně tvrdí, že krajský soud nepřihlédl k jádru daného žalobního bodu, resp. že nezohlednil veškeré okolnosti. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky. Dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené. Stejně tak rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána i tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2003, čj. 5 A 156/2002-25, č. 81/2004 Sb. NSS).

[19] Krajský soud těmito požadavkům podle Nejvyššího správního soudu v nyní napadeném rozsudku dostál. V žalobním bodu (označeném jako č. 1), na který v této souvislosti v kasační stížnosti odkazuje, stěžovatel tvrdil, že stavební povolení nelze vydat bez pravomocného územního rozhodnutí. Konkrétně namítal, že stavba nemá pravomocné územní rozhodnutí a dovolával se aplikace § 94 odst. 5 stavebního zákona, ve znění účinném po 1. 4. 2015. Krajský soud se nicméně touto námitkou v nyní napadeném rozsudku podrobně zabýval a vysvětlil, že v době vydání napadeného stavebního povolení sice pravomocné územní rozhodnutí skutečně neexistovalo, nicméně to nepostačuje pro závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí (územní rozhodnutí nebylo nutnou podmínkou pro vydání stavebního povolení, neboť pro věc je rozhodné znění uvedeného ustanovení, které bylo účinné do 31. 3. 2015). Aniž by kasační soud na tomto místě hodnotil, zda tyto úvahy krajského soudu ve světle dalších kasačních námitek stěžovatele obstojí, závěry krajského soudu plynoucí z napadeného rozsudku jsou jasné a na uplatněnou žalobní argumentaci v dostatečné míře reagují. Tato kasační námitka proto není důvodná.

[20] Jde-li o tvrzené nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku, stěžovatel v kasační stížnosti dále poukázal na to, že krajský soud danou žalobní námitku zamítl z jiného důvodu než v předchozím (kasačním soudem zrušeném) rozsudku. Tak tomu skutečně je. V předchozím rozsudku (čj. 30 A 45/2018-173) totiž krajský soud dospěl k závěru, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí existovalo prvostupňového územní rozhodnutí, které bylo „závažným a toliko nenabylo právní moci“ a § 94 odst. 5 stavebního zákona (ve znění účinném po 1. 4. 2015) se na věc proto nemělo aplikovat. Tento závěr nicméně Nejvyšší správní soud neakceptoval pro nepřezkoumatelnost; nebylo zřejmé, jaké důsledky má výše uvedená právní konstrukce pro nyní posuzovanou věc a žalobní námitka nebyla z hlediska jejího obsahu vypořádána komplexně. Za této situace, kdy původní závěry neobstály z hlediska přezkoumatelnosti, nelze považovat za pochybení krajského soudu,

pokud v návaznosti na nové posouzení věci, vyhodnocení žalobních námitek a podrobnější odůvodnění jejich vypořádání dospěl (s přihlédnutím k závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku) k právnímu náhledu jinému. Ostatně v obecné rovině lze poznamenat, že shledá-li kasační soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, není nic mimořádného a nežádoucího, pokud krajský soud na základě dalšího (detailnějšího) zhodnocení věci dospěje k jiným závěrům než v rozsudku původním.

[21] Nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel také v tom, že krajský soud nezohlednil žalobní tvrzení, podle něhož v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí. Ani tato námitka však není důvodná. Z odůvodnění napadeného rozsudku v této souvislosti totiž zřetelně plyne, že krajský soud rozlišil dvě (vzájemně navazující) otázky. Předně se zabýval tím, zda bylo z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí nutné, aby na spornou stavbu bylo znovu vydáno územní rozhodnutí poté, co bylo to předchozí zrušeno. Teprve pokud by si na tuto otázku odpověděl kladně, musel by se v návaznosti na to zabývat tím, zda takové pravomocné územní povolení dne 18. 12. 2017 existovalo či nikoli. Krajský soud nicméně v napadeném rozsudku vyložil, že v dané věci bylo podle něj nutné aplikovat § 94 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném ke dni 3. 9. 2014 (k němuž bylo zrušeno územní rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že dle tohoto znění zákona nebylo nutné územní rozhodnutí znovu vydávat, uzavřel krajský soud, že neexistence pravomocného územního rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného stavebního povolení. Nadto v reakci na vyjádření osoby zúčastněné dodal, pro případ použití právní úpravy pozdější, že na posuzovanou věc by nedopadla ani novela č. 39/2015 Sb., a to s ohledem na hypotézu přechodného ustanovení čl. VI. bodu 5 tohoto zákona. I v tomto ohledu tedy podle Nejvyššího správního soudu nelze než uzavřít, že krajský soud poskytl přezkoumatelnou odpověď i na danou část žalobní argumentace.

[22] Pro úplnost lze dodat, že kasační soud nepřehlédl ani další argumentaci stěžovatele navazující na tvrzené nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku. Jestliže však stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že krajský soud nepřihlédl k okolnostem, které zde byly při vydávání v pořadí druhého územního rozhodnutí, resp. že nepřihlédl k vydání dalších územních rozhodnutí, není především zřejmé, co je podstatou takové kasační argumentace. Jak bylo výše uvedeno, kasační soud má za to, že krajský soud své závěry (včetně zohlednění dalších územních rozhodnutí) přezkoumatelně odůvodnil a v dostatečné míře podrobnosti a srozumitelnosti je vysvětlil. Na stěžovateli proto bylo, aby svými námitkami zpochybnil zákonnost těchto závěrů, tedy předložil právní argumenty svědčící o nesprávnosti napadeného rozsudku, případně aby konkrétně vymezil, na kterou konkrétní část jeho žalobní argumentace krajský soud nereagoval, případně jaké podstatné okolnosti věci opomněl. Pouhá tvrzení, že krajský soud nepřihlédl k některým (skutkovým) okolnostem, případně že se krajský soud nezabýval „širšími souvislostmi dlouholetého případu“ aniž by stěžovatel současně vysvětlil, proč by tak měl činit a jak konkrétně je tím zpochybněna správnost nosných závěrů napadeného rozsudku, rozhodně nemohou vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozsudku. Pro svoji obecnost totiž v první řadě ani nemohou představovat řádnou a projednatelnou kasační námitku. Nemůže být úkolem soudu v tomto směru argumentaci za stěžovatele jakkoli domýšlet (např. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59, bod 25).

pokračování

[23] Jde-li o další okruh kasační argumentace (již mimo návaznost na namítané nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku), stěžovatel tvrdí, že krajský soud překvapivě popřel závěry, které učinil ve vztahu k novele č. 39/2015 Sb. v rozsudku čj. 30 A 131/2015-130. V tomto směru lze předně připustit, že kasační soud již ve svém předchozím rozsudku v této věci (sp. zn. 8 As 193/2018), byť k jiné námitce, zdůraznil hodnotu stálosti a jednoty závěrů zaujímaných soudy ve vztahu k téže otázce. Zde však předně nelze přehlédnout, že zmíněné úvahy kasačního soudu se týkaly změny právního názoru zaujatého v totožné věci (v navazujících řízeních). Nynější námitka stěžovatelky se však týká situace odlišné. Zde se totiž nejedná o řízení totožné (navazující), ale řízení týkající se přezkumu územního rozhodnutí, tedy řízení s odlišným předmětem přezkumu (byť s nynější věcí související). V obecné rovině je k tomu třeba uvést, že přehodnocení některých předchozích závěrů (byť téhož krajského soudu) v jiné věci (byť související) nemůže být absolutně zapovězeno, a to tím spíše, pokud soud své závěry dostatečně odůvodní. Podstatný v tomto ohledu může být i posun v čase, resp. mezitímní procesní vývoj spojený například s vydáním pozdějšího rozsudku kasačního soudu.

[24] Nejvyšší správní soud ve vztahu k této námitce nicméně považuje především za podstatné to, že krajský soud se ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku k uvedené otázce vyjadřoval samostatně ve dvou různých souvislostech, což stěžovatel v kasační stížnosti pomíjí a oba samostatné závěry směšuje. V obou závěrech jde o dopady zmíněné novelizace (provedené zákonem č. 39/2015 Sb.) na probíhající územní řízení, a to s ohledem na zrušení územního rozhodnutí vydaného před účinností novely a obživnutím odvolacího řízení po účinnosti novely. Daným zákonem ale byly novelizovány různé zákony. V případě rozsudku čj. 30 A 131/2015-130 se krajský soud zabýval ve světle uplatněných žalobních námitek primárně dopadem části novely týkající se zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, a otázkou použitelnosti původních stanovisek EIA. Vedle toho se na okraj (v reakci na argumentaci osoby zúčastněné na řízení) vyslovil i k druhé otázce (relevantní pro nyní posuzovanou věc), a to k dopadům novely týkající se změny § 94 odst. 5 stavebního zákona upravujícího otázku, jak postupovat v situaci, kdy je po vydání stavebního povolení zrušeno územní rozhodnutí. Zákon č. 39/2015 Sb. stanovuje ve vztahu ke každému z novelizovaných zákonů odlišná přechodná ustanovení (čl. II a čl. VI). Ke druhé zmíněné otázce krajský soud poznamenal, že hypotézu § 94 odst. 5 stavebního zákona *dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí* je třeba „*vykládat restriktivně, tj. jen bylo-li zrušeno (i) územní rozhodnutí samotné, nikoli bylo-li zrušeno toliko rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí*“. K tomu ale v dané věci nedošlo (zrušeno bylo „jen“ odvolací rozhodnutí), v důsledku čehož podle tehdejšího názoru krajského soudu příslušný odvolací orgán správně řízení nezastavil a o odvolání rozhodl. Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že správnost tohoto závěru potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2016, čj. 4 As 56/2016-53, ve kterém rozhodoval o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku čj. 30 A 131/2015-130, není tomu tak. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku ke správnosti tohoto závěru nijak nevyjadřoval, neboť správnost napadeného rozsudku přezkoumával pouze ve světle kasačních námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), přičemž v dané věci účastníci žádnou argumentaci k tomuto (pro tehdy posuzovanou věc okrajovému a reagujícímu na argumentaci jiné osoby než žalobce) závěru neuplatnili.

[25] Stěžovateli jde jistě dát za pravdu v tom, že v nyní napadeném rozsudku krajský soud zaujal závěr odlišný, aniž by výslovně vyložil, z jakého důvodu se již neztotožňuje s názorem téhož soudu vysloveným v dřívějším rozsudku v jiné věci (týkající se přezkumu územního rozhodnutí). V tomto ohledu lze však poukázat na to, že v předchozím rozsudku v této věci (který kasační soud zrušil) učinil krajský soud stejně jako dříve závěr, podle kterého na věc § 94 odst. 5 stavebního zákona nedopadá, protože nebylo zrušeno prvostupňové územní rozhodnutí. Je tedy zjevné, že krajský soud tento svůj předchozí závěr přehodnotil teprve v důsledku kasačního zásahu Nejvyššího správního soudu a při novém posouzení již opustil svou dříve zastávanou koncepci prvostupňového rozhodnutí, které „nebylo pravomocné, ale bylo závazné“. Jak již bylo výše uvedeno, takový postup je v konečném důsledku legitimní, neboť soud, jehož rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, může při opakovaném posouzení dospět k závěru, že pro svůj předchozí (nedostatečně odůvodněný) právní názor není schopen nalézt dostatečnou oporu, a proto se od něj odkloní. Lze proto dodat, že za situace, kdy ke změně právního názoru došlo i s ohledem na kasační rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, stěžovatelem odkazovaný rozpor s předchozími závěry sám o sobě nemůže být dostatečným důvodem pro to, aby nynější rozhodnutí krajského soudu z hlediska zákonnosti neobstálo.

[26] Nejvyšší správní soud si je vědom, že stěžovatel námitku týkající se „překvapivosti“ závěrů nyní napadeného rozsudku krajského soudu výslovně vztáhl k závěrům krajského soudu plynoucím ze shora označeného rozsudku ve věci přezkumu územního rozhodnutí. Pro úplnost lze však poznamenat, že i kdyby námitku překvapivosti zamýšlel stěžovatel uplatnit obecně (srov. § 49 odst. 4 s. ř. s.), nemůže být důvodná. Věcné řešení, k němuž se krajský soud v napadeném rozsudku, přiklonil (tedy že „druhé“ a další územní rozhodnutí již byla pouze „formální“ a tedy nebylo nutno je vydávat) zmiňovala již osoba zúčastněná (viz její vyjádření ze dne 15. 3. 2021) a stěžovatel byl s tímto jejím náhledem seznámen (dané vyjádření mu bylo doručeno).

[27] Jde-li pak o posouzení samotné otázky, zda bylo nutné, aby v době vydání stavebního povolení existovalo pravomocné územní rozhodnutí (to bylo v mezidobí soudem zrušeno), je třeba ve vztahu k argumentaci stěžovatele předně konstatovat, že krajský soud nepostupoval v rozporu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku sp. zn. 8 As 193/2018. Jak již bylo výše uvedeno, v návaznosti na závěr kasačního soudu o nepřezkoumatelnosti dané části napadeného rozsudku se totiž podrobně a komplexně zabýval touto otázkou a reagoval tak na uplatněnou žalobní námitku.

[28] Nejvyšší správní soud považuje za nutné na tomto místě opětovně zdůraznit, že k přezkumu napadeného rozsudku je oprávněn pouze v rámci řádně a včas uplatněných kasačních námitek. I kdyby snad sám viděl v napadeném rozhodnutí vady, které stěžovatel neuplatnil, nemůže je sám o své vůli identifikovat a rozhodnutí krajského soudu zrušit (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, ČR. 2019. *Komentář k § 109 odst. 4*). Z této své role není Nejvyšší správní soud oprávněn vystoupit. Přestože stěžovatelka v dosti rozsáhlé kasační stížnosti zdůraznila i řadu dalších okolností dané věci (včetně souvisejících řízení) a uplatnila ve vztahu k uvedené otázce i další argumentaci, zčásti se jedná o argumentaci nepřípustnou a zčásti taková argumentace (byť hraničně přípustná) nemůže zpochybnit podstatu závěrů, na kterých krajský soud napadený rozsudek postavil.

pokračování

[29] Stěžovatel svou argumentaci ve vztahu ke sporné otázce staví na tvrzení, že § 94 odst. 5 stavebního zákona na posuzovanou věc vůbec nedopadá, protože bylo zrušeno jen odvolací rozhodnutí a nikoli i prvostupňové územní rozhodnutí, které nadále existovalo. V tomto ohledu však pomíjí zcela zásadní část závěrů krajského soudu. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně připomíná, že je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu. Stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012–351, nebo ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 92/2015–29). Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005–58, je „žalobce povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti“ (zdůraznění doplněno). Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

[30] Jak již bylo výše uvedeno, aby určitá uplatněná argumentace vůbec kasační námitku představovala, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021–59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022–44). Kasační stížnost je navíc opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016–38, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012–351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. V nyní posuzované věci krajský soud na str. 6–8 napadeného rozsudku podrobně vyložil, že při zrušení odvolacího rozhodnutí soudem pozbývá i prvostupňové územní rozhodnutí svých právních účinků, neboť není v právní moci. Stěžovatel nad rámec výše reprodukováného holého tvrzení nepředložil argumentaci, která by jakkoliv toto východisko krajského soudu zpochybňovala. V této souvislosti lze navíc poukázat na jistou nekonzistenci v argumentaci stěžovatele, který sice na jiných místech kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že změnil svůj dřívější náhled na některé otázky. Sám stěžovatel však oproti argumentaci v kasační stížnosti v řízení před krajským soudem uplatnil argumentaci odlišnou a například ve vyjádření ze dne 10. 3. 2021 (str. 4) zastával stanovisko, které je v zásadě nakonec shodné se závěrem krajského soudu, podle něhož územní rozhodnutí v době vydání rozhodnutí žalovaného právně neexistovalo (bylo vydáno jen nepravomocné prvostupňové územní rozhodnutí).

[31] Krajský soud zjednodušeně řečeno vystavěl napadený rozsudek na tom, že za rozhodné považoval okolnosti věci, které zde byly dány ke dni 3. 9. 2014 (tedy ke dni nabytí právní moci rozsudku o zrušení prvního územního rozhodnutí), přičemž v této době pravomocné stavební povolení existovalo (viz zejm. bod 25. napadeného rozsudku).

V návaznosti na to dále krajský soud především uzavřel, že aplikace zákona účinného od 1. 4. 2015 proto v dané věci nepřichází v úvahu a v důsledku toho při vydání žalobou napadeného rozhodnutí (stavebního povolení) nebylo nutno trvat na existenci pravomocného územního rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu v tomto směru opětovně nezbyvá, než konstatovat, že podstatu takového východiska stěžovatel ve svých námitkách dilem nezohledňuje, a dilem se mu ji prostřednictvím přípustných námitek nepodařilo nijak zpochybnit.

[32] Jde-li totiž o další kasační argumentaci (vedle argumentace stěžovatele již výše vypořádané), je namístě předně zdůraznit, že předmětem přezkumu ze strany krajského soudu v nynější věci nebyla zákonnost územních rozhodnutí vydaných po zrušení prvního odvolacího územního rozhodnutí ani další okolnosti týkající se vydání těchto rozhodnutí (či možné soudní ochrany proti nim). Zabýval se zákonností naposledy vydaného odvolacího rozhodnutí ve věci stavebního povolení. K tomu lze ostatně znovu dodat, že krajský soud existenci územních rozhodnutí neopomněl a vypořádal se s ní. Úvahy stěžovatele týkající se zákonnosti „druhého“ (a dalších) územního rozhodnutí výše popsané východisko krajského soudu v jádru nereflektují. Obsáhlá argumentace stěžovatele zdůrazňující v návaznosti na předchozí (dlouze citovanou) judikaturu Nejvyššího správního soudu a na eurokonformní výklad nutnost aplikace stavebního zákona ve znění novelizace provedené zákon č. 39/2015 Sb. se pak také netýká podstaty popsaného východiska krajského soudu. Obsahově totiž jednak reaguje pouze na stručný závěr napadeného rozsudku, v rámci něhož krajský soud na okraj (a v reakci na vyjádření osoby zúčastněné, viz bod 26. napadeného rozsudku) přdestřel svůj náhled na výklad intertemporálních ustanovení zákona č. 39/2015 Sb. (zdůraznil však přitom výslovně „nadbytečnost“ takové úvahy). A jednak tuto argumentaci stěžovatel používá ve vztahu k dalším územním rozhodnutím bez přímé vazby na nyní přezkoumávané rozhodnutí a okolnosti, které vzal krajský soud za rozhodné (to se týká i opakovaných odkazů stěžovatele připodobňující danou věc k umístování dálnice D8). I kdyby však stručnou úvahu krajského soudu týkající se aplikace novelizace stavebního zákona (zákonem č. 39/2015 Sb.) bylo možno považovat za samostatný rozhodovací důvod, je třeba připomenout závěry judikatury, ze které plyne, že pokud krajský soud některý svůj závěr postaví na více samostatných důvodech, je přípustná jen taková kasační argumentace, které napadá (dostatečně konkrétně) všechny tyto důvody (rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22 či ze dne 13. 10. 2023, čj. 8 As 146/2022-30).

[33] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl ani argumentační linii stěžovatele, podle které je v pořadí čtvrté územní rozhodnutí co do svého obsahu a požadavků z něj plynoucích odlišné od prvního územního rozhodnutí. Ani tato argumentační linie však nereaguje na výše vymezené základní východisko nyní napadeného rozsudku krajského soudu, který vyjevil svůj náhled na to, proč chybějící pravomocné územní rozhodnutí ještě samo o sobě není dostatečné k závěru o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Výše uvedené platí tím spíše, že stěžovatel v kasační stížnosti ani neupřesňuje, zda a případně jaké požadavky později vydaných územních rozhodnutí naposledy vydané stavební povolení nezohledňuje.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Žádná z uplatněných kasačních námitek není s ohledem na výše uvedené důvodná, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[36] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení v nyní projednávané věci však žádnou takovou povinnost soud neuložil. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namístež jí náhradu nákladů řízení přiznat. Proto právo na náhradu nákladů řízení osoba zúčastněná nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. prosince 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu